

Řeknu to takhle. Na znamení jsem nevěřil do chvíle, kdy se mi na prahu objevil sádrový tuleň. Ta těžká bestie ale není začátkem všeho toho krásného bláznovství, jako spíš prostředkem. Doopravdy to začalo u kostela.

Seděl jsem zrovna s kamarády v jednom parčíku a vyhrával na kytaru. Předváděl jsem se s ní, jako bych ji snad sám vynalezl. Vyřvávali jsme naši oblíbenou písničku, ve které by neostřílený ptáček zpěvák neustále zakopával o nějaké sprosté slovo, ale pro nás, krále ulic, to byl denní chléb. Nejraději jsme kleli před kostelem.

„Hej, Petře! Čum na to, už vycházej. Dej to od začátku!“ houkl Karel, který z nás měl nejlepší výhled a všiml si jako první skupiny věřících, loučících se na schodech kostela. Ušklíbl jsem se a počkal si, až se budou trousit kolem nás. Jakmile jsem si vyhlédl neškodně působící smečku děvčat, spustil jsem píseň znovu, a kluci se mnou, jako nějaká moje soukromá armáda hulvátů. Dočkali jsme se uspokojující odezvy.

Zrudlé tváře.

Pobouřené vrásky na čele.

Oči v sloup.